מכתבים

(המשך מעמוד 4)

לממפרמנט ולווירטואוזיות של איש זה: למשל, הטלת מס־פריצה בסך שלושה אחוזים (3%). מס זה יכניס לקופת־האוצר סכומים ניכרים, בהתחשב בשללם הסנטס־טי של הפורצים מדי שנה בשנה. כל הפורצים והשודדים שלא ישלמו מס זה יוכרו כעבריינים־מס, ויוטלו עליהם קנסות ועונשי מאסר על־תנאי. ואם יימלטו ל־חו"ל, יחשבו להם שילטונות המס את שיעורו, כאשר כל דולר שווה בערכו ללירה. מלבד זאת יובטח להם שהכנסתם השנתית, נטו, לא תיפגע, והממשלה לא תכיר בשום פנים ואופן בהוצאות הכרו־כות בקניית כלי־העבודה שלהם. כנ"ל לג־בי הקילומטראז' ברכב גנוב.

הצעה נוספת: מס לשון־הרע. מס מיי־חד בסך חמש לירות יוטל על כל המש־מיץ את הממשלה ו/או את מדיניותה ו/או את שריה — אם בכתב, אם בעל־פה ואם דרך אמצעי־התיקשורת. ההכנסות העיקר־יותר תהיינה מהטלוויזיה (ניקוי־ראש) ו־אמצעי־התיקשורת בכלל; ביטאוני הסטו־דנטים; חברי־הכנסת ואנשים כמוני, ועוד שורה ארוכה־ארוכה של גופים.

אפשר, כמובן, להטיל מס גם על האנ־שים הכותבים ביד שמאל, או על בעלי העיניים הירוקות, או מס על ישיבה ממו־שכת בגנים ציבוריים ובבתי־קפה בשעות העבודה. והיד עודנה נטויה.

כן יובילנו אשפנו הפיננסי משיעבוד לגאולה, ומאפלה לאור גדול. בעגלא ובזמן קריב ואימרו אמן!

יוסף כהן, ירושלים

הסוסים שלא יוציאו מהבוץ

לפני מיספר שנים נעשה נסיון־נפל ל־העלות אל קרשי הבמה מחזמר בשם לחיי הסוסים שיוציאו את עם ישראל מהבוץ.

איני בא להעביר ביקורת על מחזמר זה. בין לחיוב ובין לשלילה, אולם משם ההצגה אני מבקש להקיש למצבנו־אנו. נראה לי שבאמת סוסים (!) מנסים להוציא את עם ישראל מהבוץ.

מסופקני אם את מדינתנו, השקועה כה עמוק בבוץ, עשויים אפילו בני־אדם כיש־רוגיים לחלץ ממנו. והבוץ הוא מן הסוג הגרוע ביותר.

אולם, משוכנע אני כי אם הגה המדינה מופקד בידיים שלומיאליות מסוג אלה של מנהיגי התקופה, הרי אין תימה מדוע אין המדינה נחלצת אלא חמור מכך, שוקעת בו עמוק עוד יותר.

רק מנהיג בעל שיעור־קומה, שדומה כי טרם קם כמוהו בתולדות תקומתנו, עשוי להעלות אותנו על דרך־הזהב שלה כולנו מייחלים.

דני סגל, תל־אביב

מה לא הוגן

אני מוחה על הכתבה אודות אלישבע צ'יזיס (העולם הזה 2008). הכתבה מרשיעה חשודות, יש בה פיסקות כגון „פרוצה לשעבר", וזה לא הוגן.

אני יודעת שלא העורך אורי אבנרי כותב כל כתבה בעיתון, אך הגישה חלי־ברלית „ללא משוא־פנים" פשטה את הרגל בכתבה זו.

נדמה לי שהיתה זו „התחשבנות" גסה עם הנשים, אלישבע ואמה, שאותן אף אינני מכירה.

שולה לרנר, רמת־גן

עבדים במקום עובדים

ובכן, השביתה בקרגל הסתיימה. הפו־עלים יקבלו תוספת של 10 אחוזים, וישובו לעבוד בשתי מישמרות בנות 12 שעות.

אם לא הייתי קורא דברים אלה בעי־תון, לא הייתי מאמין שבישראל יש פו־עלים אשר שבוע־העבודה שלהם מסתכם ב־72 שעות (!), ותמורת שכר של פחות מאלפיים לירות לחודש.

אני יודע שהמדינה הזו מנצלת פועלים, אבל עד־כדי־כך? בושה להסתדרות, ש־כביכול מייצגת פועלים, ובושה גדולה עוד יותר לאותם פועלים, שמאפשרים לנצל אותם בצורה כה מחרידה.

שיסלחו לי אותם עובדים, אבל בעיני הם לא עובדים אלא עבדים. נולדתי ב־מדינה הזאת, ואני מתבייש לחיות בה.

חיים מיזרחי, תל־אביב

להציל את הסיינה

ועדות בזיל־הזול / במיקצב דו־רה־מי־סול. / הן צצות כפיטריות / וצדות את הבריות.

רוכשות אמון הכלל / יש חשבון בבנק בל"ל / עם כיסוי וערבים / מנשלים את הרעבים.

הקאריקטורה של השבוע

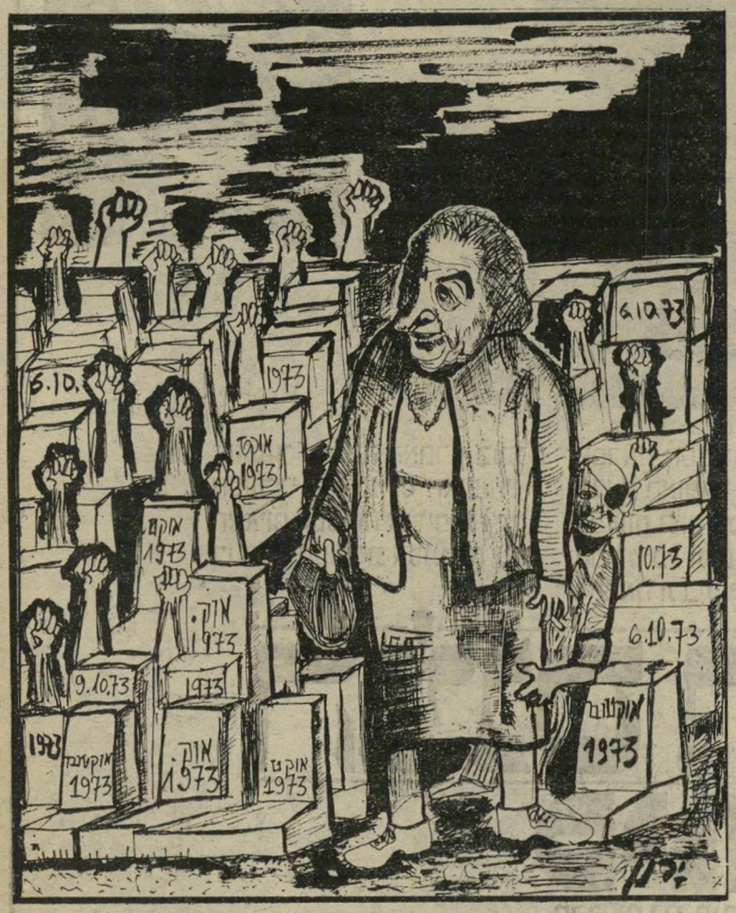

גולדה: „נדמה לי שיש לנו עדיין כמה מתנגדים!"

ירון ליוואי, תל־אביב

תן טרמפ לחייל